

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 50/2020-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon trestu odňatia slobody, [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 172/2013 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon trestu odňatia slobody, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 172/2013 (ďalej aj „napadnutý postup“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 7/2019 z 24. septembra 2019 bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa ako obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 To 17/2015 z 2. júla 2015.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že hneď po vznesení obvinenia proti nemu pre trestný čin lúpeže žiadal orgány činné v trestnom konaní o pridelenie právneho zástupcu. Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených ústavných práv na obhajobu z dôvodu, že napriek jeho žiadosti v prípravnom konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní pred všeobecnými súdmi mu nebol ustanovený právny zástupca ex offo. Pre opísané pochybenie všeobecných súdov sťažovateľ podal dovolanie, k obsahu ktorého však sťažovateľ neuvádza žiadnu argumentáciu.

4. Sťažovateľ na základe uvedeného žiada ústavný súd *„o prešetrenie celého môjho spisového materiálu či najvyšší súd v mojom podanom dovolaní postupoval v zmysle zákonov. Žiadam ústavný súd o prešetrenie postupu najvyššieho súdu v mojom dovolaní.“*

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

6. Ústavný súd predovšetkým uvádza, že sťažovateľ za porušovateľa ním označených ústavných práv označil okresný súd a jeho postup v napadnutom konaní, avšak v rámci obsahu ústavnej sťažnosti sa nedomáha vyslovenia porušenia niektorého základného práva alebo slobody či ľudského práva a základnej slobody okresným súdom v napadnutom konaní (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde).

6.1 Ďalej ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje právne relevantný petit, resp. návrh, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pokiaľ sťažovateľ žiada o „*prešetrenie celého spisového materiálu, či najvyšší súd v podanom dovolaní postupoval v zmysle zákonov*“, pričom navyše sťažovateľ k postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu neuvádza žiadnu argumentáciu a ani neoznačuje v obsahu ústavnej sťažnosti najvyšší súd za porušovateľa ním označených ústavných práv, potom takýto návrh nekorešponduje s čl. 127 ústavy a § 43 ods. 1 v spojení

s § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktoré upravujú konanie o ústavnej sťažnosti a náležitosti návrhu vo veci samej (t. j. akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha v súvislosti s označením základných práv a slobôd, ktorých porušenie navrhovateľ tvrdí).

6.2 Sťažovateľ rovnako nepriložil splnomocnenie na zastupovanie konkrétnym zvoleným advokátom pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ síce požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta, avšak nepreukázal opodstatnenie tejto žiadosti o ustanovenie advokáta ústavným súdom.

6.3 Vzhľadom na prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

7. Ako obiter dictum ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľa nevyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti, a to z dôvodu zachovania hospodárnosti a efektívnosti konania.

7.1 Ústavná sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu (a prípadne po doplnení ústavnej sťažnosti aj proti rozhodnutiu) okresného súdu by musela byť aj po potenciálnom doplnení ústavnej sťažnosti odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu, keďže vo veci sťažovateľa rozhodoval vo veci samej aj odvolací Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 2 To 17/2015 z 2. júla 2015, a to na základe sťažovateľom podaného odvolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 T 172/2013 z 11. septembra 2014.

7.2 Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti a oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu ďalej dospel k záveru, že ani po potenciálnom doplnení ústavnej sťažnosti by (i) vzhľadom na ústavné práva, ktoré sú sťažovateľom označené za porušené (t. j. právo na obhajobu), (ii) vzhľadom na doterajšiu a už citovanú sťažovateľovu argumentáciu o porušení práva na obhajobu uvedenú v ústavnej sťažnosti a najmä (iii) na závery najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa a ich odôvodnenie nebolo možné uvažovať o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Závery

najvyššieho súdu v uznesení nedávajú ústavnému súdu priestor na uvažovanie o arbitrárnosti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa sťažovateľom namietaného porušenia práva na obhajobu všeobecnými súdmi a orgánmi činnými v trestnom konaní, a teda nedávajú ani v tejto časti ústavnej sťažnosti priestor na jej potenciálne prijatie na ďalšie konanie z tohto dôvodu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu